

Si maggas Lazarus mitto tundi. Perrast,
 kui päiw olli kulduman, wirgo temma, tõst silmi
 nink üttel: „Oh, teije armsa innemisse, kuis
 teije minno pöetate! Eal ei olle minna maggu-
 sambaste magganu, kui nüüd siin teije man.
 Mul olli unne-näggeminne, et englisse minno
 kanniwa. Nink es ta ni olle? Es hä innemisse
 se täüs armo olle õtsekui Jummal engl ma
 pääl? — Teije ollete mulle kike-armsambid ja
 kaunimbid ello-tunde walmistanu. Minno südda
 om täüs rahho ja õnsust. Sest tunne minna,
 et minno koddominneki tund om tulnu. Waise
 innemisse perramanne tund om jo taiwatse ello
 algminne ja ettemaitšminne.” — Kui Lazarus
 sedda olli ütelnu, siis kunit temma neile kät nink
 uino sõbralikko palgega, nink pühha engli kan-
 niwa temma henge õnside korjustehe. Ent Za-
 dos Hannaga iksiwa tedda nink mattiwa tedda
 waiklikkult maha.

Ent ärrauinonu Lazaruse waim saije Za-
 dosi nink temma naise Hanna kaitšjas englis;
 nink kui nemma perrast üt tel päiwal henge heit-
 man olliwa, olli temma neide surmawote üm-
 brel, nink üts tassane tulehõng jahhut mõllembide
 palget, ja nemma kuliwa armsa häle, mes üttel:
 „Kes hallestust näüdap, se peap hallestust sa-
 ma.”

J. F. H.